

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobkyně **P. T.**, v řízení zastoupené JUDr. Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Praha 2, Sokolská 60, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Kosmonautů 10, o žalobě proti zásahu žalované spočívajícímu ve vykázání ze společného obydlí dne 22.2.2012,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá ochrany před zásahem žalované učiněnému proti žalobkyni dne 22.2.2012 spočívajícímu ve vykázání žalobkyně ze společného obydlí na základě oznámení jejího manžela.

Namítá:

- 1) skutečnosti o prvním vzájemném oznámení, které podala 4.1.2012 žalobkyně proti svému manželovi;
- 2) že žalovaná při vykázání vycházela jen a pouze z tvrzení žalobkynina manžela z 25.1.2012, 21.2.2012 a 22.2.2012, že byl a je žalobkyní bit. Žalovaná ani nezjišťovala další skutečnosti, žalobkyni nevyslechla, neprovedla žádné svědecké výpovědi; nebylo tedy nijak prokázáno, že žalobkyně je násilná osoba, že své jednání (urážky a výhrůžky) opakuje a stupňuje, že je vznětlivá a nevypočitatelná, atd.;
- 3) že přestože podala proti vykázání obsáhlé námitky, tyto byly v jediné větě odmítnuty, aniž by toto rozhodnutí bylo jakkoli odůvodněno.

Žalobkyně doplnila žalobu podáním došlým soudu dne 14.8.2013, v němž popisuje svou verzi událostí od 4.1.2012 do vykázání a dále až do 19.4.2012. Navrhuje k důkazu svou účastnickou výpověď, fotografie týkající se žalobkyniných zranění po napadení manželem, lékařské zprávy ze dne 4.1.2012 a 14.3.2012, rozsudkem o určení výživného manželky, návrhem na rozvod, dohodou o vypořádání vzájemných majetkových vztahů, úpravě práv a povinností společného bydlení a o vyživovací povinnosti pro dobu po rozvodu, potvrzením sociální pracovnice, předvoláním k jednání ve věci úpravy práv a povinností k nezl. N. T., jakož i záznamy o žalobkynině podání vysvětlení na Policii ČR ze dne 4.1.2012 a 14.3.2012. U dnešního jednání navrhla dále zprávu MUDr. P. o stavu žalobkyně předmětného dne a rozbořem osobnosti žalobkyně od PhDr. L.

Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že vůči žalobkyni postupovala v souladu se Závazným pokynem policejného prezidenta ze dne 23.12.2009 č. 166/2009, o provádění vykázání (dále jen „Závazný pokyn“). Na provádění vykázání se m.j. podílela i inspektorka, která byla k posuzování incidentů řádně proškolená. V posuzovaném případě byly naplněny podmínky opakování a dlouhodobosti, neboť první skutek byl oznámen již v lednu 2012, celkem byly oznámeny čtyři skutky. Fyzické napadení se stupňovalo, bylo častější a krutější, kdy došlo i k jasnému a nezpochybnitelnému rozdělení rolí – jakkoli první oznámení učinila žalobkyně, následující tři po sobě jdoucí oznámení učinil její manžel, který i uvedl, že pokud dal žalobkyni facku on, bylo to v sebeobraně. Byla naplněna i podmínka neveřejnosti, neboť k násilí docházelo ve společně obývaném bytě. Po žalobkyni nebylo 22.2.2012 požadováno při vykázání podání vysvětlení, když v tomto okamžiku dochází k realizaci toliko nezbytných úkonů, navíc byla žalobkyně v daném okamžiku hysterická. Ve věci bylo provedeno šetření u sousedů.

Dle manželova vyjádření žalobkyně vůči němu použila opakovaně hanlivé a urážlivé výrazy, t.j. slova debil, hajzl a že smrdí. Manžel rovněž uvedl, že je vznětlivá a nevypočitatelná, neboť při každé hádce vybuchne, začne po manželovi házet věcmi nebo jej jimi začne bít; manžel nikdy neví, co jej po návratu domů bude čekat. Žalovaná navrhovala k důkazu spis Generální inspekce bezpečnostních sborů (která se po 22.2.2012 případem též zabývala), výslech koordinátora pro případy domácího násilí (který však na místě nebyl, věc s ním konzultovala svědkyně Z. telefonicky), výslechem (bývalého) manžela žalobkyně a výslechem pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí, která má znalost o poměrech v rodině.

Krajský soud již o věci rozhodoval rozsudkem ze dne 27.9.2012 č.j. 22 A 47/2012-60, který však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013 č.j. 6 As 62/2012-18. V něm Nejvyšší správní soud zavázal zdejší soud závazným právním názorem, že jakkoli je předmět ochrany, respektive chráněné hodnoty dle § 44 odst. 1 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“) a dle § 76b zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), shodný nemůže přitakat závěru krajského soudu o celkové obsahové totožnosti obou právních ustanovení, zejména totožnosti potřebné míry zjištění nežádoucího jednání násilné osoby. Míra zjištění či osvědčení hrozícího útoku je v obou případech rozdílná; v případě aplikace vykázaní podle zákona o Policii (dále též „policejní vykázaní“) je nižší, neboť je třeba osvědčit toliko existenci „důvodného předpokladu“ budoucího ohrožení chráněných hodnot, zatímco onen standard kladený na vykázaní coby předběžné opatření podle občanského soudního řádu (dále též jen „soudní vykázaní“) je vyšší, jelikož v takovém případě je třeba osvědčit přímo existenci ohrožení chráněných hodnot, nejen důvodný předpoklad onoho ohrožení. Policejní vykázaní má především povahu faktického pokynu, nikoliv rozhodnutí; je příslušníky Policie nezřídka prováděno v časové tísní, navíc v emotivně vypjaté situaci, kdy je třeba s ohledem na míru potenciálního nebezpečí jednat rychle, a přestože lze k vykázaní vždy přikročit pouze na základě objektivních skutečností svědčících o pravděpodobnosti budoucího útoku, dostupný rozsah takových objektivních skutečností, které lze v konkrétní chvíli a situaci zjistit, může být do jisté míry omezený (aniž by však bylo rezignováno na splnění klíčového požadavku existence důvodného předpokladu budoucího útoku). Naopak k soudnímu vykázaní dochází rozhodnutím soudu, který sice musí jednat rychle, avšak – není-li tu nebezpečí z prodlení – nikoliv v řádu hodin či dokonce minut, nýbrž do 48 hodin od podání návrhu na předběžné opatření (§ 75c odst. 2 o. s. ř.). Nadto i sama skutečnost, že soud rozhoduje vždy až na základě písemného návrhu na předběžné opatření, vyliučujícího a shrnujícího všechny rozhodné skutečnosti, mu může poskytovat prostor

k zevrubnějšímu uvážení míry hrozícího nebezpečí ve srovnání s možnostmi příslušníků Policie ČR, kteří musí často jednat bezprostředně a v proměnlivé situaci. Provedení policejního vykázaní se musí zakládat na objektivních skutečnostech vytvářejících důvodný předpoklad budoucího nežádoucího útoku násilné osoby vůči osobě ohrožené. Nemusí být vždy splněn požadavek na dlouhodobost a opakovanost útoků, a k vykázaní tedy může být přikročeno třeba již při prvním útoku, který je ovšem obzvláště intenzivní. Policejní vykázaní má preventivní povahu, jeho účelem je předejít (dalším) nebezpečným útokům násilné osoby vůči ohrožené osobě; naopak se nejedná o veřejnoprávní sankci násilné osoby a pro zasahující policisty není určující, zda lze jednání násilné osoby hodnotit jako přestupek

či dokonce trestný čin, a rovněž policisté na místě nemusí nutně přistoupit ani k zajištění násilné osoby podle § 26 odst. 1 zákona o Policii (byť dle okolností situace samozřejmě mohou). Lze vycházet z toho, že onen „důvodný předpoklad“ se musí opírat o konkrétní objektivní skutečnosti, svědčící v případě policejního vykázání o pravděpodobnosti budoucího útoku vykázané osoby. Provedení policejního vykázání se tak nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi; nicméně takovými objektivními skutečnostmi, které mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, mohou být například i viditelná zranění ohrožené osoby, výpovědi sousedů atd. V žádném případě po zasahujících policistech nelze vyžadovat, aby před přikročením k vykázání nabyli úplné jistoty, že pokud násilná osoba nebude vykázána, dopustí se nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti ohrožené osoby, neboť to by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání. Na druhou stranu je třeba připomenout i to, že vykázání nejenže chrání ohroženou osobu a fundamentální hodnoty její osobnosti, ale zároveň znamená citelný zásah do soukromého a rodinného života, tj. do základních práv, vykázané osoby; proto k němu nemůže být přistupováno svévolně a bez jakéhokoli uvážení. Správní soud si musí učinit co nejúplnější představu o relevantních okolnostech vykázání, k čemuž zpravidla nebude stačit toliko obsah žaloby a písemné potvrzení o vykázání vyhotovované policistou při vykázání a předávané jak osobě ohrožené, tak osobě vykázané, které ze zákona nemusí obsahovat podrobné vylíčení skutečností odůvodňujících zákonnost daného zásahu. Začasté bude nutno provádět před soudem dokazování, včetně svědeckých výpovědí všech aktérů vykázání – zasahujících policistů, ohrožené osoby, vykázané osoby, nezúčastněné osoby přítomné vykázání – a případně i dalších osob. Rozhodující soud pak provedené vykázání musí hodnotit s ohledem na informace, kterými disponovali či mohli a měli disponovat zasahující policisté v době, kdy bylo třeba se rozhodnout, zda k policejnímu vykázání bude přikročeno, či ne. Rozhodnutí správního soudu o zákonnosti vykázání nemůže být ovlivněno jeho výhodou časového odstupu od samotného zásahu, nýbrž tento zásah musí být posouzen dle informací a skutečností, na jejichž základě policisté v daném případě jednali – s tím, že soud musí zvážit, zda tyto informace a skutečnosti poskytovaly v konkrétní situaci dostatečný objektivní podklad pro vykázání násilné osoby ze společného obydlí. V rámci hodnocení jednání a možností policistů v dané konkrétní situaci je přitom třeba zohlednit například i to, zda policisté museli postupovat a konat v časové tísní či ne, zda si v době vykázání mohli bez nepřiměřených obtíží a časové prodlevy opatřit další relevantní (objektivní) informace, aniž by tím popřeli smysl institutu vykázání (tím, že by v mezidobí již k dalšímu útoku došlo), atd.

Krajský soud o věci rozhodoval opakovaně rozsudkem ze dne 3.10.2013 č.j. 22 A 47/2012-117, ten však byl Nejvyšším správním soudem opět zrušen rozsudkem ze dne 26.3.2014 č.j. 6 Aps 9/2013-25. V něm kasační soud vyslovil, že krajský soud se omezil na hodnocení pouze těch skutečností, jež byly patrné z potvrzení o vykázání. Vyhodnotil je jako insuficientní pro závěr o zákonnosti vykázání, avšak dokazování při jednání neprovedl, přestože měl z vyjádření účastníků povědomí o tom, že zde mohou být ještě další významné skutečnosti. Odkaz na nedostatek důkazních návrhů stran takovým dostatečným důvodem není. Toto řízení totiž není koncipováno tak, že by soud byl důkazními návrhy stran vázán. Naopak může, nastane-li taková potřeba, provést i důkazy jiné, než vyplynuly z návrhů

účastníků. Proto ani procesní pasivita účastníků řízení, pokud jde o důkazní návrhy, nevede sama o sobě k neúspěchu ve věci, takřkajíc „pro neunesení důkazního břemene ohledně vlastních tvrzení“. Z výše vyložených důvodů je třeba u tohoto typu žaloby, jakkoli to není ve správním soudnictví obvyklé, akcentovat v postupu soudu nalézací a vyšetřovací (inkviziční) prvky. Krajský soud je totiž prvním orgánem, který je povolán ve svém rozhodnutí vyjádřit všechny relevantní skutkové důvody, jež vedly k vykázání, neboť potvrzení o vykázání je ze zákona ve vyčerpávající míře obsahovat nemusí. V této souvislosti je potřeba poukázat také na nutnost provedení úvahy, zda policisté museli jednat v časové tísní nebo ne a zda si v době vykázání mohli bez nepřiměřených obtíží a časové prodlevy opatřit další relevantní (objektivní) informace, aniž by tím popřeli smysl institutu vykázání. Výsledek takové úvahy totiž napomáhá stanovit rozumnou míru, korespondující s konkrétními, jedinečnými okolnostmi, pokud jde o dostatek či nedostatek skutkových podkladů pro vykázání. Při jednání v časové tísní zpravidla bude stačit pro rozhodnutí zasáhnout méně skutkových zjištění, s nižším standardem jejich podepření objektivními skutečnostmi. Naopak situace, jež není tolik „akutní“ (kdy se např. ohrožená osoba dostaví na policejní služebnu, kde popíše svou situaci, a nemá silný důvod se do společného obydlí opět ihned vrátit nebo se násilná osoba v obydlí nenachází a její návrat připadá v úvahu až za 2 či 3 dny nebo není známo, kdy se vrátí), vytváří policii prostor pro verifikaci prvotně sdělených údajů a opatření dostatku zjištění za účelem ověření, zda je předpoklad hrozícího útoku možno považovat za důvodný. Policisté přitom nemohou bezdůvodně rezignovat na potřebu ověření existence předpokladů pro provedení zásahu, je-li to v konkrétním případě objektivně možné (tzn. dovolují-li to okolnosti a současně nebude zcela popřen smysl institutu vykázání). Pokud jde o „vnitřní složení“ skutkového základu (z hlediska nezbytné kvantity a kvality skutkových zjištění), jež má mít policie před zásahem k dispozici, Nejvyšší správní soud obecně podotýká, že je možno vyjít z kompenzačního principu. Nedostatek skutkových podkladů, jež bylo možné (či se podařilo) v daný okamžik shromáždit k tomu, aby mohl být učiněn závěr o důvodnosti předpokladu hrozícího násilného jednání, musí být vyvážen věrohodností a vnitřní bezrozporností vysvětlení podaného ohroženou osobou.

Krajský soud znovu přezkoumal postup žalované na základě skutkového stavu zjištěného ke dni zásahu - 22.2.2012 [§ 87 odst. 1 věta za středníkem zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a po níže uvedeném doplnění dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu žalované a Magistrátu města Přerova soud zjistí, že co do vzájemných vztahů žalobkyně a jejího manžela byla žalovaná kontaktována poprvé dne 4.1.2012 žalobkyní, která oznámila, že ji manžel napadl dne 4.1.2012 v 16:00 hod. v jejich společném bytě. Dále následují oznámení manžela žalobkyně o útocích žalobkyně, k nimž mělo dojít 25.1.2012 okolo 15:30 hod., 26.1.2012 okolo 9:30 hod., 21.2.2012 v době od 15:00 do 15:20 a 22.2.2012 před 16:00 hod. Krom protokolů o podání vysvětlení sepsaných toliko s manželem žalobkyně (vč. otázek SARA) je obsahem spisového materiálu lékařská zpráva z 25.1.2012, podle které měl tohoto dne manžel žalobkyně hematoma pod pravým okem, mnohočetné pohmožděniny s hematomy po celých zádech, podlitiny ve vlasaté části hlavy, škrábance na krku, krevní tlak 150/100. Veškerá shora uvedená oznámení žalobkyně a jejího manžela byla přestupkovým orgánem

odložena, neboť nikdy v žádné z těchto věcí nebyl podán návrh na projednání přestupku. Před vykázáním bylo provedeno prověření u sousedů, kdy nikdo z dotázaných nikdy z bytu žalobkyně a jejího manžela neslyšel žádný křik ani hluk.

Krajský soud doplnil dokazování výsledky svědků D. Ž. (strážníka Městské policie Přerov) a I. Z. a I. S. (policistů Policie ČR).

Svědka D. Ž. ve své výpovědi uvedl, že na vykázání žalobkyně 22.2.2012 si pamatuje, zejména na to, že to celé mělo emotivní průběh, když byla matka oddělována od malého dítěte. Žalobkyně při tom pochopitelně brečela celou dobu. Městská policie byla požádána Policií ČR o spolupráci, kdy po příjezdu spolu s policistou S. zazvonili na byt, otevřel jim pan T., šli dovnitř, kde svědek Ž. stál v předstíni u dveří do kuchyně, kde se celé vykázání odehrálo. V době přítomnosti svědka Ž. na místě nebyly nikterak získávány informace od sousedů či jinak v okolí, on jsem byl přítomen jen u samotného aktu vykázání. V té chvíli již byl policista S. rozhodnut, nic nezjišťoval, jednalo se jen o samotný akt vykázání. Svědek Ž. na místě nevnímal, že by vznikala nějaká časová tíseň, že by bylo nutno v časové tísní rozhodovat, zasahovat apod. Nevnímal ani žádnou agresivitu ať už ze strany žalobkyně či jejího manžela.

Svědkyně I. Z. ve své výpovědi uvedla, že na vykázání žalobkyně 22.2.2012 si pamatuje dobře, kdy vykázání předcházelo několik oznámení pana T. a již předcházející případ policisté konzultovali s krajským metodikem pro domácí násilí. Pan T. se opakovaně hroutil a brečel, situace byla složitější i tím, že T. měli malé dítě a vždy je problémem odtrhávat dítě od matky. Předcházející oznámení byla dvě nebo tři, nebyl tam moc velký časový odstup, ke konci přicházel pan T. čím dál častěji. Při rozhodování vycházeli zejména z výpovědi pana T., když u domácího násilí zpravidla nejsou žádní svědci, pachatel sám se k ničemu nedoznává a vše probíhá za zavřenými dveřmi. Pro policisty byl rozhodující zejména psychický stav pana T., který se hroutil, uváděl, že se nechá od manželky bít a když se jednou bránil či jí násilí oplácel, hned ona volala policisty a dostal pokutu. Problém měl být i s dítětem, kdy manželka měla bránit panu T. ve styku s ním. Dokládal i nějaké lékařské zprávy o zranění. Pokud se týká samotného oznámení z 22.2.2012, svědkyně Z. si nevzpomíná na nějaké stopy po fyzickém násilí, šlo spíše o násilí psychické, kde vycházeli z psychického stavu pana T., jak ho policisté viděli. Pokud se týká vytěžování sousedů, pak se kolegové po okolí ptali, nicméně prakticky s negativním výsledkem. V té době bydlel ve stejném vchodě i jeden kolega policista a i on uváděl, že se z bytu nic zvláštního neozývalo. Svědkyně Z. sama u samotného vykázání nebyla, kolegové jí však říkali, že si vysvětlení žalobkyně neobstarali, protože žalobkyni nemohli sehnat. Žalobkyni viděla dříve než u dnešního soudního jednání, ovšem bylo to až po předmětném vykázání.

Svědka I.S. ve své výpovědi uvedl, že na události 22.2.2012 si vzpomíná, dostavil se na obvodní oddělení Policie ČR pan T. a hlásil napadení ze strany manželky. Svědek S. zpracoval věc jako návrhový přestupek proti občanskému soužití, který by se postoupil magistrátu. Ovšem lustrací následně zjistil, že se jedná o opakované oznámení, kdy ta předchozí zpracovávali jiní kolegové. Proto si vyžádal kolegyni Z., vyškolenou na domácí násilí. Postupovali následně podle SARA DN, což jsou jednak otázky, jak jsou ve spise, jednak vnitřní metodická pomůcka, kterou

policisté používají současně ještě se závazným pokynem pro tyto situace. To násilí žalobkyně mělo být určitě fyzické - měly tam být nějaké údery a tahání za vlasy. Svědek si nebyl jist, ale „měl pocit“, že pan T. měl podlitiny na hlavě v obličeji a na temeni. Nebyly to přímo modřiny, spíše načervenalá pokožka po možných úderech. Pan T. ale odmítl/nežádal lékařské ošetření, přičemž jeho stav nutný lékařský zákrok nevyžadoval. Psychicky na tom ovšem taky nebyl dobře, aspoň tak působil, rozbřečel se. Kolegové se snad snažili sehnat i paní T., to svědek osobně nedělal, myslí si, že to skončilo s tím, že se jim ji nepodařilo kontaktovat. Výslovně uvedl, že čas ho nijak netlačil, byla to prostě normální práce v průběhu směny. To nejde uspěchat, něco přeskočit, prostě až zpracuje jednu věc, teprve poté jde dělat druhou. Nic mimořádného se v té době na oddělení nedělo. Pak bylo přistoupeno k samotnému výkonu vykázání, k čemuž byl jako nezúčastněný přibrán svědek Ž. To už paní T. doma byla, ale bylo už rozhodnuto o vykázání, takže byl proveden jen samotný úkon vykázání s příslušným poučením žalobkyně o jejích právech a povinnostech, a to bez dalšího vysvětlení na místě. Žalobkyně panu T. před policisty nadávala, a to i sprostě. Pokud byl svědek S. tázán, zda výpověď pana T. o tom, že byl napaden, nějak ověřoval, uvedl, že k tomu nemá žádné prostředky, to je jednání, které se děje za zavřenými dveřmi.

Krajský soud hodnotil výpovědi svědků, a to jednak ve vzájemné konfrontaci, jednak v konfrontaci se spisovým materiálem. Soud neuvěřil tvrzení svědka S. o fyzickém násilí žalobkyně a na panu T. shledaných podlitinách (obojí právě 22.2.2012), když tato část výpovědi svědka S. nebyla podpořena výpovědí žádného z ostatních svědků, podlitiny nebyly ani zadokumentovány ve spisovém materiálu. Rozpory ve výpovědích svědků tu však nejsou v ostatních otázkách, protože jejich výpověďmi bylo prokázáno, že bylo vycházeno z výpovědi pana T., kdy šetření u sousedů sice provedeno bylo, avšak s negativním výsledkem. Před samotným aktem vykázání se žalobkyni nepodařilo zkontaktovat; při samotném aktu vykázání již její vysvětlení vyžadováno nebylo. V té chvíli už však byla situace silně emotivní, žalobkyně brečela a manželovi (i sprostě) nadávala.

Podle § 44 odst. 1 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném k 22.2.2012 (dále jen „zákon o policii“), lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti.

Krajský soud se řídil kritérii, jak je pro posouzení věci vytýčil Nejvyšší správní soud ve svých kasačních rozhodnutích.

Krajský soud předesílá, že setrvává na názoru, že zprávy o zraněních manžela žalobkyně z 25.1.2012 považuje pro závěry žalované za nedostačující, kdy se jedná o zprávy 28 dnů staré, které svědčí o událostech nikoli bezprostředně předcházejících úkonu žalované (vykázání).

Krajský soud však zdůrazňuje, že jakkoli tu v únoru 2012 nebyla žádná lékařská zpráva o zdravotním stavu (zraněních) žalobkynina manžela, nebylo případně provedeno ohledání jeho zranění samotnými policisty, nebylo pozitivního zjištění od sousedů a nebylo vyžádáno vysvětlení žalobkyně, doplněním dokazováním se zjištěný skutkový stav oproti předcházejícímu rozhodnutí krajského soudu změnil.

Výslechem policistů Z. a S. bylo prokázáno, že žalovaná se o vytěžení sousedů pokusila (jakkoli s negativním výsledkem), pokusila se (opět však s negativním výsledkem) kontaktovat i žalobkyni.

Jakkoli soud pokládá za nesprávný postup žalované, kdy bezprostředně před samotným vykázáním, kdy již žalobkyně zastižena policistou S. byla, nebylo žádáno vysvětlení žalobkyně, s ohledem na popsanou situaci se však jedná o postup akceptovatelný. Příchod policisty a strážníka vyvolal – jak oba popisují – emotivní situaci s brekem a křikem žalobkyně. V takové situaci je téměř nemožné získat racionální vysvětlení takto reagující osoby.

Oba vyslechnutí policisté dále popsali nedobrá psychický stav pana T., a to při opakovaných návštěvách (nejednou) na služebně. Uvedli, že ten nasvědčoval psychickému násilí na něm páchaném, oba popsali, že se hroutil, brečel, atd.

Jakkoli tu podle zjištění soudu nebylo žádné časové tísně či akutního nebezpečí z prodlení, žalovaná provedla šetření, k nimž se jí v dané chvíli dával prostor a možnosti, přičemž – i s ohledem na reakci žalobkyně na místě (brek a sprosté nadávky manželovi) – tu byly indicie pro obavu z hrubého útoku žalobkyně proti lidské důstojnosti jejího manžela (útoku psychického).

Krajský soud přitom akcentuje, že 10-denní policejní vykázání má *preventivní* povahu, jeho účelem je předejít (dalším) nebezpečným útokům násilné osoby vůči ohrožené osobě; nejedná se o veřejnoprávní sankci násilné osoby a pro zasahující policisty není určující, zda lze jednání násilné osoby hodnotit jako přestupek či dokonce trestný čin, a rovněž policisté na místě nemusí nutně přistoupit ani k zajištění násilné osoby. Po zasahujících policistech nelze vyžadovat, aby před přikročením k vykázání nabyli úplné jistoty, že pokud násilná osoba nebude vykázána, dopustí se nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti ohrožené osoby, neboť to by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání. Vzhledem k tomu, že se jedná současně o citelný zásah do práv útočníka, musí policisté proporcionálně volit mezi ochranou ohrožené osoby a zaručením práv útočníka.

V nyní posuzovaném případě dospěl krajský soud k závěru, že žalovaná této povinnosti dostala. S ohledem na poznatky o postupně (více než měsíc) se vyvíjejícím psychickém stavu žalobkynina manžela, ve spojení s dřívější zprávou o fyzickém napadení a také ve spojení s chováním žalobkyně na místě samém má krajský soud, že požadavek na více relevantních informací potřebných k vykázání žalobkyně by popřel preventivní účel tohoto institutu a vedl by již ke znemožnění jeho aplikace vůbec.

Krajský soud proto podle § 87 odst. 3 s.ř.s. žalobu jeho nedůvodnou zamítl.

Pro úplnost soud dodává, že další důkazní návrhy účastníků neprovedl, když tyto nikterak nemohou objasnit skutkový stav rozhodný pro posouzení věci – zda právě v den 22.2.2002 tu měla žalovaná informace a skutečnosti poskytující v konkrétní situaci dostatečný objektivní podklad pro vykázání žalobkyně ze společného obydlí. Veškeré zamítnuté důkazní návrhy by totiž vedly ke zjištěním „ex post“, tj. ke zjištěním, které žalovaná v okamžiku vykázání žalobkyně neměla a nemohla se jimi řídit. Jejich provedením by právě soud rozhodoval na základě výhody časového odstupu, což reprobval Nejvyšším správním soud ve svém prvním zrušovacím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšná žalovaná se náhrady nákladů řízení vzdala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 30. června 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu